

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **L. Z.**, narozený dne x. x. x
státní příslušností x
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem
sídlem Hládkov 701/4, 169 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2020 č. j. KRPA-284041-12/ČJ-2020-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, se sídlem Hládkov 701/4, 169 00 Praha 6, se přiznává odměna v částce 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nevyhodnotil dostatečně a přezkoumatelně možnost uložení zvláštních opatření podle ust. §§ 123b a 123c zákona o pobytu cizinců. Konstatoval, že žalovaný zcela odmítá využitelnost zvláštních opatření, a to – vedle obtížné materiální a sociální situace žalobce - pro nedůvěru k osobě žalobce s ohledem na to, že žalobce nevycestoval z území České republiky po době, která mu byla stanovena pravomocným a vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění. Vyšel z přesvědčení o nemožnosti využití zvláštních opatření z toho důvodu, že žalobce nevycestoval v době vykonatelnosti správního rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, aniž by dostatečně individualizovaně vyhodnotil jeho konkrétní situaci, a především pak to, že žalobce jasně prokázal, že má v úmyslu s žalovaným i dalšími orgány spolupracovat, přičemž jako jediný důvod svého dosavadního setrvání na území České republiky označil obtíže při získání potřebných cestovních dokladů. Měl za to, že žalovaný k němu přistoupil se zcela zbytečným přesvědčením o nemožnosti využití zvláštních opatření, jimiž by bylo možné nahradit rozhodnutí o zajištění, přičemž zjevně nesprávně vyhodnotil žalobcovu upřímně projevenou snahu s žalovaným spolupracovat. Zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice. Za nepřijatelné považoval jakkoliv paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, čemuž se nebezpečně blíží praxe žalovaného, která v případě cizinců, kteří se na území České republiky nacházeli po uplynutí doby k vycestování stanovené pravomocným a vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění, bez bližšího zkoumání individuálních okolností případu vždy přistupuje k zajištění takového cizince. Žalobce upozornil na to, že Nejvyšší správní soud svým rozsudkem č. j. 5 Azs 20/2016 ze dne 28. 2. 2106 (po předložení věci rozšířenému senátu) výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, fakticky správní orgány vylučují možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí. Napadené rozhodnutí proto dle žalobce nemůže obstát pro paušalizované a neindividualizované posuzování pobytové historie žalovaným. Ten fakticky vyšel z nevycestování žalobce v době stanovené pravomocným rozhodnutím o správním vyhoštění, aniž by individualizoval situaci žalobce a správně vyhodnotil to, že žalobce nevycestoval pouze pro nemožnost obstarání náhradního cestovního dokladu a namísto jeho zajištění bylo možné přistoupit k eventuální asistenci při zabezpečení vycestování, a to např. ve spolupráci s neziskovými organizacemi, které se dobrovolným vycestováním zabývají. V případě, kdy žalobce na svůj nelegální pobyt reagoval okamžitým navázáním spolupráce se správním orgánem a dal najevo, že nemá v žádném případě zájem na tom, aby se skrýval nebo jakkoliv mařil potřebné kroky správních orgánů, proto nemůže závěr žalovaného o nemožnosti uložení zvláštních opatření obstát. Žalobce měl za to, že žalovaný tedy zjevně nesprávně vyhodnotil možnost uložení zvláštních opatření, neboť se nedostatečně individualizovaně

věnoval situaci žalobce, čímž nedostal postulátům Nejvyššího správního soudu formulovaným např. v rozsudku ze dne 7. 12. 2011, čj. 1 As 132/2011-51.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh řízení a uvedl, že při vydání napadeného rozhodnutí nepřistoupil k možnosti užití mírnějšího opatření, tuto možnost zcela vyloučil a namísto uložení mírnějších prostředků přímo přistoupil k zajištění žalobce, a to z důvodu dosažení samotného cíle, kterým je ukončení nežádoucího pobytu žalobce na území. Odůvodnění napadeného rozhodnutí považoval za dostatečné. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce v zákonem stanovené lhůtě nenavrhл nařízení jednání, žalovaný výslovně souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Správní spis pak obsahuje zejména následující pro danou věc podstatné dokumenty: podkladové materiály č. j. KRPA-284041-1/ČJ-2020-000022-ZZC, úřední záznam č. j. KRPA-284041-4/ČJ-2020-000022 ze dne 4. 11. 2020, protokol o podání vysvětlení č. j. KRPA-284041-10/ČJ-2020-000022-ZZC ze dne 4. 11. 2020, žalobou napadené rozhodnutí č. j. KRPA-284041-12/ČJ-2020-000022-ZZC ze dne 4. 11. 2020.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 4. 11. 2020 v 8:00 hod. byla hlídka KROK 235 vyslána na adresu Budínova 3, nemocnice Bulovka k prověření totožnosti osoby. Po příjezdu na místo se hlídka rozhodla osobu vyzvat k prokázání totožnosti, žalobce u sebe neměl žádný doklad a hlídka tak vzhledem k okolnostem případu využila své oprávnění a zajistila ho. Žalobce byl důvěryhodně ztotožněn jako L. Z. a byla provedena kontrola daktyloskopických karet a fotodokumentace.
8. Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 4. 11. 2020 žalobce mimo jiné uvedl, že v současné době ani v minulosti neměl žádný povolený pobyt, na území České republiky pobýval na základě biometrického dokladu. Byl si vědom toho, že mu bylo uloženo správní vyhoštění. Z území republiky nevycestoval, protože, jak uvedl, zabloudil. Dále uváděl, že hledal ukrajinský zastupitelský úřad a policii na Olšanské, bloudil po dobu jednoho měsíce. Sdělil, že našel pouze policii a nevěděl, zda mu poradili, kde je zastupitelský úřad. Nepamatoval si, kde v České republice bydlí. Peníze na složení finanční záruky neměl, protože má pouze 500,- Kč. V České republice nemá žádné vazby, celá jeho rodina žije na Ukrajině, ale není s nimi v kontaktu. Pracuje jako stavební dělník, je svobodný a bezdětný. Doplnil, že pas ztratil a tuto ztrátu nahlásil a měl potvrzení o ztrátě. O nový doklad nepožádal, protože nenašel ambasádu.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

11. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
12. Podle ust. § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
13. Podle ust. § 123c odst. 1 se finanční záruka se skládá na účet policie a je vratná po vycestování cizince z území nebo poté, co mu byl povolen dlouhodobý anebo trvalý pobyt nebo pobyt podle zvláštního právního předpisu, uděleno dlouhodobé vízum nebo vydáno povolení k přechodnému pobytu. Policie se s cizincem nebo složitelem dohodne na způsobu vrácení finanční záruky. Náklady na vrácení finanční záruky nese složitel nebo cizinec.
14. Podle ust. § 123c odst. 2 cizinec nebo složitel je po splnění podmínek stanovených v odstavci 1 oprávněn do 5 let ode dne složení finanční záruky policii požádat o vrácení finanční záruky.
15. Městský soud v Praze uvádí, že žalobce zjevně pobýval na území České republiky neoprávněně, dne 8. 10. 2020 bylo vydáno rozhodnutí č. j. KRPS-250613/ČJ-2020-010025 o jeho správním vyhoštění, které nabylo právní moci 20. 10. 2020 a bylo vykonatelné dne 28. 10. 2020. Žalobce ani poté neučinil žádné kroky k vycestování z České republiky a setrval na území.
16. S ohledem na protiprávní jednání žalobce nelze mít za to, že by rozhodnutí o jeho zajištění bylo nepřiměřené. Žalobce dále pobýval na území České republiky, přestože o jeho správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto, nepodnikal kroky k opuštění České republiky a lze předpokládat, že pokud by nebyl zajištěn policií, ani by tak neučinil. Za situace, kdy žalobce měl a mohl vědět o své povinnosti vycestovat, bylo nezbytné přistoupit k jeho zajištění, aby nedošlo ke zmaření jeho správního vyhoštění z území České republiky. S ohledem na uvedené je zřejmé, že riziko dalšího neoprávněného setrvání žalobce na území České republiky bylo vysoké.
17. Na daném závěru nic nemění ani tvrzení žalobce, že se mu nepodařilo najít zastupitelský úřad a obstarat si nový cestovní doklad. Žalobce uvedl při podání vysvětlení, že nemohl najít zastupitelský úřad a nevěděl, zda mu policie poradila, kde se tento nachází nebo ne. K tomuto soud uvádí, že i přes možnou jazykovou bariéru je žalobce, kterému je 29 let, zcela jistě schopen pracovat s moderními technologiemi, které by mu umožnily vyhledat ukrajinský zastupitelský úřad v řádu několika málo minut, proto považuje Městský soud

v Praze tvrzení žalobce, že po dobu jednoho měsíce nebyl schopen najít zastupitelský úřad za zcela účelové, žalobce tímto pouze ospravedlňoval své nevycestování z území České republiky ve stanovené době. Tato skutečnost nemůže být brána v jeho prospěch.

18. Městský soud v Praze k možnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019 č. j. 7 Azs 144/2019-19, ve kterém se uvádí: „*Problematikou uložení zvláštních opatření namísto zajištění se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 - 50, k tomu uvedl: „Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložením zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno.“ Uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření obrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013 - 30). Zákon tak zohledňuje zájem na tom, aby přijatá opatření byla skutečně účinná. Požadavek na aplikaci mírnějších prostředků proto nelze vykládat tak, že policie je povinna nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve až v případě neúspěchu cizince zajistit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 - 64). Důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců paušálně nevylučuje možnost použití zvláštního opatření. Správní orgán je vždy povinen zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím 7 Azs 144/2019 řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy Evropské unie (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38). Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 - 74; ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 - 40; nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51).“*
19. Zdejší soud je toho názoru, že se žalovaný s otázkou možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování řádně vypořádal. Na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí dostatečně a srozumitelně vysvětlil, proč se rozhodl žalobci žádné ze zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců neuložit. Nelze tak přisvědčit názoru žalobce, že žalovaný nedostatečně, nepřezkoumatelně vyhodnotil možnost uložení mírnějších opatření ve formě zvláštních opatření dle ust. § 123b a § 123c ani, že by rozhodnutí bylo paušalizované a nedostatečně individualizované.

20. Na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí žalovaný mimo jiné uvedl: *„Pokud správní orgán hodnotil, zda je možné v případě, cizince aplikovat zvláštní opatření ve smyslu § 123b) zákona č. 326/1999 Sb. nezbylo mu nic jiného než od této možnosti upustit. Finanční záruka ze strany účastníka řízení nebyla nabídnuta, navíc s ohledem na finanční situaci nepřichází v úvahu. Rovněž ani do doby zajištění nebyla žádná finanční záruka složena a rovněž ani cizinec hodnověrně neprokázal, že by disponoval takovou hotovostí, která by mu umožnila složit nějakou finanční jistotu. Správní orgán dále uvádí, že cizinec na území České republiky neuvedl stálou adresu svého pobytu, adresu si nepamatuje. Dále je také nutno uvést, že pobytu, tedy neznámé adrese účastníka řízení nic neváže.“* Žalovaný nadto dostatečně odůvodnil nemožnost uložení každého jednotlivého zvláštního opatření za účelem vycestování, a to na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Pokud jde o možnost uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, žalovaný poukázal na to, že žalobce v současné době nemá na území České republiky žádný povolený pobyt, nemá zde hlášenou adresu, nemá žádný majetek. Z uvedených důvodů je vysoké riziko, že se bude vyhýbat správnímu orgánu, neboť je mu známo, že zde pobývá neoprávněně, že porušil zákony České republiky a je osobou, které je vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce nečinil kroky k vycestování z území České republiky, přestože věděl, že na území pobývá nelegálně a je s ním vedeno řízení o správním vyhoštění. K možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním není v případě žalobce možné, dle protokolu o podání vysvětlení sám uvedl, že má prostředky na pobyt i vycestování, ale finanční prostředky na složení finanční záruky nemá, disponuje částkou 500,- Kč. Co se týče možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, žalovaný měl s ohledem na zjištěné skutečnosti za to, že žalobce neskytá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit na policii v době policií stanovené, žalobce již dříve nectil právní předpisy České republiky. Obdobně žalovaný argumentoval k možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců s tím, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování žalobci je neúčelné, neboť cizinec nemá žádné místo hlášeného pobytu, disponuje finančními prostředky ve výši pouhých 500,- Kč a rovněž zde nemá žádné rodinné nebo obdobné vazby, u kterých by toto opatření mohl plnit.
21. Je tedy zjevné, že žalovaný při posuzování možnosti uložit zvláštní opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců vycházel z konkrétních okolností případu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nemá v České republice hlášenou žádnou adresu, na které by pobýval, dle svých vyjádření žalobce neznal adresu, na které měl po dobu jednoho měsíce bydlet, zároveň disponoval pouze peněžními prostředky ve výši 500,- Kč, které by mohl použít ke složení finanční záruky.
22. Žalobce se mylí, má-li za to, že otázka nesplnění podmínek pro aplikaci zvláštních opatření byla posouzena pouze s ohledem na skutečnost, že setrval na území České republiky i po tom, co uplynula doba k vycestování uložená v rozhodnutí o správním vyhoštění. Závěry žalovaného sice zcela opodstatněně vycházely zejména ze skutečnosti, že žalobce vědomě nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, ale, jak je patrné i z výše uvedeného, i ze skutečnosti absence nahlášené adresy žalobcova pobytu, kdy nebyl ani schopen uvést adresu, na které pobývá a z nemožnosti složit finanční záruku. Z rozhodnutí žalovaného je patrné, že se zabýval i osobními a rodinnými poměry žalobce, který nemá v České republice žádné vazby ani závazky jakékoli povahy, zabýval se i absencí jakékoli snahy

žalobce svůj pobyt v České republice zlegalizovat. Z daného je zřejmé, že žalovaný situaci žalobce posoudil komplexně s ohledem na jednotlivé skutečnosti případu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016 - 18). Soud rozhodnutí žalovaného shledal zcela v souladu s již zmiňovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019 č. j. 7 Azs 144/2019-19. Skutkové okolnosti případu pak žalovaný posoudil zcela individualizovaně, bez jakékoli známky paušalizace. Námitka je nedůvodná.

23. Námitku žalobce, že žalovaný nevyhodnotil dostatečně a přezkoumatelně možnost uložení zvláštních opatření podle ust. § 123c zákona o pobytu cizinců považuje soud za nedůvodnou. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dospěl k tomu, že v případě žalobce nelze přistoupit k aplikaci ust. § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které popisuje zvláštní opatření za účelem vycestování cizince ve formě složení finanční záruky. Vzhledem ke skutečnosti, že ust. § 123c zákona o pobytu cizinců se věnuje pouze procesu složení a následného nakládání s finanční zárukou, tak není dle soudu možné toto ustanovení zákona o pobytu cizinců v posuzovaném případě použít.
24. Městský soud v Praze souhlasí s žalovaným, že v případě žalobce nejsou dány takové okolnosti, které by umožňovaly uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalobce nerespektoval pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, neměl snahu z území České republiky vycestovat, ačkoli měl a mohl vědět, že tak musí učinit. Žalobce nemá k České republice žádné ekonomické, kulturní a společenské vazby, neměl peníze na složení finanční záruky. Vzhledem k uvedenému soud uzavírá, že nebyly naplněny podmínky, za nichž by připadalo v úvahu uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b a ust. § 123c zákona o pobytu cizinců. Tento závěr je v souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu.
25. Ustanovený zástupce žalobce JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát, jemuž platí odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.), provedl ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem [ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“, a písemné podání [doplnění žaloby ze dne 17. 12. 2020 – ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Za dva úkony právní služby tak ustanovenému zástupci náleží 6 800 Kč, přičemž vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem DPH, se tato částka zvyšuje o částku odpovídající dani, tj. o částku 1 428 Kč. Celková výše odměny ustanoveného opatrovníka žalobce tedy činí 8 228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.
26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. ledna 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně